

МѢСЕЧНО ИЛЛЮСТРОВАННО НАУЧНО-РЕЛИГИОЗНО СПИСАНИЕ.

Год. V.

Февруарий, 1896.

Брой 2.

ЛЮБОВЬ И ДЛЪЖНОСТЬ.

Религията не състои само въ работа по и въ битие; тя е едно качество на душата, принципъ, двигателна сила. Тя е скритата сила която съединява видимото съ Невидимото, конечното съ Безконечното, човѣческото съ Божественното; която прониква въ всичкото естество на човѣка, като ги прѣнася отвъдъ прѣдѣлитѣ на врѣмето и пространството, отвъдъ илюзиитѣ на веществото и чувството, въ царството на истинното и вѣчно сщчество. За да влѣзе нѣкой въ това царство не е нужно да напусне земята, но просто да се освободи отъ земни съображения и ограничения, да се издигне надъ свѣтскитѣ интереси и възнаграждения, и да достигне до духовното владѣние.

Това е именно царството небесно. Ако и да се намираме още на земята; ако и да страдаме и падаме въ грѣхъ, пакъ, даже и когато живѣемъ въ мракъ и сѣнката на смъртта, можемъ да видимъ свѣтлина и животъ.

Въ сърдцето на Иудейството е дълбоко впечатлена една свѣта и безсмъртна дума: *Длъжностъ*, която прави отъ човѣка нравствено сщчество, и го свързва съ нравствения изворъ на вселенната.

Въ сърдцето на Христианството е тъй сщщо дълбоко впечатлена една свѣта и безсмъртна дума: *Любовь*, която прави отъ чело-

вѣка духовно сщчество, и го свързва съ божественния изворъ на всѣки животъ. Човѣчеството има нужда и отъ двѣтѣ тѣзи думи, за да стане съвършено създание както Богъ иска. Отъ двѣтѣ тѣзи чувства — *Длъжностъ и Любовь* — едното дава на човѣчеството нравственната съвѣсть, другото му дава сърдцето. Едното е мъжкия елементъ, другото е женския елементъ на свѣта. Иудейството дава Десетѣтъ Заповѣди, а Христианството дава Блаженствата; но само двѣтѣ заедно могатъ да дадѣтъ съвършенъ идеалъ: *Любовта* която е по-висока отъ длъжността, и *Длъжността*, която се поглъща и изгубва въ *Любовта*.

И за да достигнемъ до това близко и високо съединение, до онази вѣра която прави отъ човѣчеството хомогенно (еднородно) цѣло, а не просто натрупване на части, до оная истина, която прави човѣцитѣ свободни (Иоан. 8:32), нужно е да изчезнатъ формалнитѣ закони, да се распадне вънкашната ризница на Историята и Богословието, и духътъ да бѣде свободенъ да търси Духа. Тогазъ, и само тогазъ ще има животътъ своето цѣло значение, като частъ отъ по-върховенъ животъ, началото и краятъ на който сж скрити отъ човѣческото видѣние. Религията ще има своето неоспоримо владичество, и не ще има вече нито гонителъ нито гоними, "защото земята ще бѣде пълна съ познанието Господне," както водитѣ покриватъ морята (Ис. 11; 9).

У.

На д я, РУССКА ПОВѢСТЪ ВЪ 1877 ГОД.

Прѣвелъ Т. Константинъ.

(Продължение отъ втора глава)

Живота ѝ до сега бѣше разнообразенъ. Отгледана въ най-строго уединение прѣзъ врѣмето на моминството ѝ, въ едно училище строго запазено само за дъщеритѣ на богатитѣ, тя го остави за да стане съпруга на единъ отъ най-великитѣ землевладѣлци въ Империята, Графъ Львовъ Навроцки. Графа не бѣше твърдѣ младъ, и бѣше усвоилъ неприятни навици въ младостта си на които той остана привързанъ прѣзъ женения си животъ. Паризъ и Монте Карло бѣхъ пристанищата му за почивка когато се чувствуваше уморенъ отъ Петербургъ и еднообразнитѣ му развлечения, и тамъ той заведе младата си жена, която запозна съ онѣзи страни на живота за които тя не бѣ сѣнувала, нѣ чиито празноти и суети тя не закъснѣ да открие. Чувството на любовъ единъ къмъ другъ не влѣзе въ сърдцата имъ.

Той ся гордѣше съ своята усъвършенствуванa млада съпруга, и отъ нейната тъмносвѣтла хубостъ. Той се удовлетвуваше когато гледане на нейнитѣ великолѣпни рубин завити около черната ѝ коса. Нему му бѣше приятно че тя можеше да говори толкова язици, че музиката ѝ плѣняваше сърдцата на всичкитѣ слушатели, че тя танцуваше съ такъва чудесна грациозностъ, и облѣклото и бѣше прѣдметъ на завистъ за самитѣ Французойки. Той обичаше да си припомня за една звѣздосвѣтла нощъ въ Монте Карло когато тя испѣ една Русска балада като същеврѣменно свирѣше на пияното, и като гласовѣтъ се разнасяхъ прѣзъ градинитѣ на хотела, какъ множеството богати които бѣхъ дошли за удовлетвие се струпахъ около отворената прѣграда съ искрено удобрение на хубавата Графиня и нейното съвършено искусство. Тя бѣ сръщнала стотини человекѣ на които тя само имената знаеше, и отъ които тя се отвращаше поради тѣхното явно изражение на удобрение.

Тя имаше високъ идеалъ за онова което прави человекъ да е истенно благороденъ и съпруга ѝ почти достигаше тоя идеалъ понѣкога. Той бѣше щедръ, простителенъ,

той обичаше да си угождава съ богато живѣяние наистина, нѣ така сж и всичкитѣ человекѣ, мислѣше тя. Той бѣ съвършенъ въ облѣклото си, и съвършенъ въ благонавието си. При това, той бѣше се отличилъ като войникъ, и Графиня Олга, възпитана въ съдружеството на офицерското общество, вѣрваше че по-благородно звание отъ офицерството не можеше да съществува. Тя чистѣше медалитѣ му съ собственитѣ си ржѣ, и когато той отиваше въ Двореца, или другадѣ дѣто имаше случай да се носятъ, тя ги окачваше на грждитѣ му съ собственитѣ си прѣсти, всякога като туряше на устнитѣ си сребренния Кръстъ на Св. Георгий, който - самъ Императора бѣ оказалъ на Графа за отлично юначество въ бойното поле. На отъ силния, дълбокъ потокъ на любовта нѣмаше никаква дия, и найчудното нѣщо въ това бѣше че нито Графинята нито съпруга ѝ знаеха че тя отсѣтствуваше, или пакъ почувствувахъ нужда отъ нея.

Тѣ бѣхъ женени двѣ години когато Графа улови една настинка въ промѣнливия климатъ на Ривьерата (Южна Франция) която донесе редъ разстройства въ здравieto му отъ които той не може да се съземе. Той се завърна на Петербургъ, и за више отъ година се гледа отъ жена си съ прилѣжно търпѣние и съ искусство повече отъ похвално. Той всѣкога се стараше да олекчи трудното ѝ положение, и, ако и да на време той носѣше нетърпими болки, редко изричаше неприятни думи или пакъ даваше входъ на сърдцата която е нѣщо обикновенно за болнитѣ. Наистина, въ онѣзи послѣдни дни, имаше една свѣтлостъ въ очитѣ му, и една добавочка благостъ въ гласа му за които младата вдовица по послѣ съ слъзи си припомняше; и въ сърдцето си вѣрваше че изнурения старъ войникъ, съсипания старъ либертинецъ, най-послѣ, и то когато вече бѣше късно, любяше я съ всичката си душа.

Графиня Олга бѣше много знаменита личностъ, и много се търсаше и въ Двореца и въ нейния кръгъ на обществото, за да се остави да стои за дълго врѣме отеглена на самѣ; нѣ когато се яви изново забѣлѣжи се, че ако и да хубостта ѝ оставаше неповредена, тя бѣ дѣйствително узрѣла и развита; нѣмаше обаче онази преснота и лекостъ на моминството което бѣхъ

очарововали мнозина. Способността ѝ за блаженство не бѣше намалена, нѣ притурената сериозностъ напотивъ показваше че нейнитѣ възглѣдове за вѣ какво състои истинското блаженство бѣхъ станали по-високи и по-пречистени, и че за жалостъ! тѣзи възглѣдове бѣхъ назначени на вѣчно изненаданне. Ако качествата на блаженство, съчувствие, нѣжностъ, и да бѣхъ въ нея въ по-изобилна мѣрка отъ кой да е другъ пжтъ, тѣ не можахъ съвсѣмъ да укринятъ, даже тѣ повече клоняха да поставятъ по ясно, привичкитѣ които такожде бѣха се развили — нѣмание на цѣль и само-управление, ламтенне за похвала отъ другитѣ, извънредно, ако и простително желанне да бжде съ тѣзи които сж знаменити. Въ послѣдната тази характеристика именно тя се оттегли отъ онѣзи нѣща съ които бѣше заобиколена, отъ мжжѣе и жени които бѣхъ безъ честолюбие безъ дързостъ, безъ способностъ за страдание, които имахъ священь страхъ за да се подигнатъ по-горѣ или да спаднатъ по-долу отъ добръ отжпкапото равнище на еднообразието и които на дѣло и въ мисль отбѣлжваха тѣхния тѣсенъ и самолюбивъ кружокъ.

Тя стояше въ гостоприемната стая слѣдъ пладнѣ въ Априлий, помежду множеството титулирани и съ достойни изгледи нищожности, хладнокрѣвни, студени, самопритѣснени като опѣняваше повечето отъ тѣзи отъ които тя бѣ заобиколена споредъ сжщинската имъ стойностъ, готова да търпи недостатъцитѣ имъ наистина, нѣ всякога готова да ги отбѣлжи.

Ето единъ, дребенъ и старъ господинъ въ черно облѣкло, който се мотае около ѝ съ кордонъ отъ розова краска около врата му, и отъ врѣме на врѣме тя слуша, полуразярена, отъ бързитѣ му като на птица чуруликания. Сърдцето на чловѣка е съвсѣмъ закоравело, безъ никаква чувствителностъ; той е упоритъ като мжска, и твърдѣ грубъ. Нѣ той иска да ѝ се препорѣча като да се стареа да привлече съчувствието ѝ къмъ нѣкой великъ чловѣколюбивъ планъ за да храни бѣднитѣ въ Петербургъ съ по едно ястие на день съ ржжена супа. Той не мислѣ за бѣднитѣ, той знае че планъ му нищо нѣма да свърши, нѣ той желае щото хазяйката му да одобри планъ му, нѣ той е поразенъ съвсѣмъ когато тя му казва че има повече почетъ за сиромаситѣ отъ колкото да ги направи да зави-

сятъ отъ богатитѣ, или да се надѣватъ на тѣхната щедростъ.

И така малкиятъ чловѣкъ бързо бързо се оттегля и на една стара госпожа на другия край на стаята, изрази сериозни сумнѣния че Графиня Олга се е прехванала отъ много опасни нововъведения. Нѣ единъ пѣленъ, добръ расположенъ полковникъ отъ Гвардията бѣше прѣслушалъ забѣлжката на Графинята, и съ прости думи попита я какво би направила тя ако хората не би могли да намѣрятъ работа, и умирахъ отъ гладъ?

„Охъ“, отговори, тя, „боя се че нищо не бихъ сторила. Никога не съмъ сторила нищо. Има хора които сж гладували още и прѣди азъ да съмъ се родила. Селянитѣ на моето село се нуждаятъ отъ стотини нѣща, и какво съмъ сторила азъ? Какво мога да сторя?“

„Нѣ ний знаемъ противното,“ каза за смѣния полковникъ. Ний знаемъ вашето село е като примѣръ, и че виѣ раздавате съ хиляди на сиромаситѣ“.

„Ако дамъ на настойника си хиляда рубли, и поискамъ да ги раздаде помежду достойнитѣ сиромаси, защото ще забѣлжните, че ний помагаме само на заслужилитѣ сиромаси, бѣднитѣ които ни даватъ смиреннитѣ си длъжности и бѣднитѣ си ласкателства въ размѣна за милостинитѣ ни, това ли е да имъ помагаме по истинския и правия начинъ? Знаете ли, Господине Полковниче, че азъ щѣхъ да прѣдпочитамъ да гледамъ дѣтето на нѣкоя бѣдна прѣтоварена съ работа жена за петъ минути и да усѣцамъ удоволствието на това дѣло. нежелѣи да туря въ ржжката ѝ петъ рубли? Паритѣ ще я развалятъ, ще я закоравятъ, ще я направятъ сжжерница, и прѣдирчива смѣтачка; ако зема дѣтето ѝ за нѣколко минути тя усѣща че и азъ съмъ жена като нея, и тя плачи отъ съчувствие и се смѣлчава, и се исптлѣна съ надѣжда и дързостъ“.

Графинята се изсмѣ като погледна по бърканото лице прѣдъ нея.

„Да, да, Господине Полковниче“, каза тя, „зная че виѣ ме считате за революционерка и всичко подобно. Азъ не бихъ дѣйствиелно сънувала да гледамъ мръснитѣ малки дѣца; само се смѣя на идеята като ви гледамъ да тръгнете по единъ животъ (кариера) на реформа по монтѣ посоки. Мислѣте върхъ това вторий пжтъ, като си оти-

дете у дома; опитайте рѣцѣтъ си съ дѣцата“.

Тя отиде оттаткъ дѣто стоеше единъ високъ челоуѣкъ въ генералска униформа. Той бѣше Генералъ Алекинъ, братовчедъ на баща ѳ, и за четиридесетъ години другаръ по оружия. Той имаше остри черти и водни очи, и бръчки около устата и очитѣ конто грижата и распуснатия животъ бѣхж дълбоко впечатили. Тя тури рѣкжта си на неговата, и заедно прѣминахж салата на една външна стая дѣто вече гоститѣ бѣхж почнали да се разотиватъ. Държавци съвѣтници и велики чиновници на държавата, и госпожи отъ високо потекло излизахж като минувахж покрай гостоприемната като изговаряхж по нѣкоя весела дума на прощавание, и отивахж вѣнъ въ звѣздоосвѣтленната вечеръ дѣто шумѣтъ и движението на трѣгнувание бѣ сбрало сѣщото въодушевлено множество на зрители които бѣха свидѣтели на пристиганието понапрѣдъ. Генерала бѣше най послѣдния да остави кѣщата, и когато си отиде, Графиня Олга Навроцка отиде си въ нейната частна стая, хвърли отъ себе си рублиитѣ си и великолепната прѣмѣна, и седѣ за дълго врѣме дълбоко замислена и което се свърши въ нищо дѣйствително освѣнъ съ проливание на сълзи,

ГЛАВА III.

ДВАМА ДРАГУНИ И ЧИЧО ИМЪ

Генералъ Алекинъ бѣ челоуѣкъ който бѣше прекаралъ шестдесетъ години въ бездѣйствие. Той се роди като наслѣдникъ на голѣмо имущество, съ безгранични сили, и и се впусна още рано въ живота си въ течението на модата и работитѣ на свѣта, той имаше несравними случаи да си постигне име, и да ползува до голѣма степенъ или кружока въ който се движеше или многото хора които зависехж отъ него. Нъ той прѣдпочте да бѣде единъ добръ облеченъ господинъ, първъ въ града, единъ който обикаля около полицията. Той бѣ занималъ леки и украсителни положения, като живѣше единъ животъ който заслѣпяваше очитѣ на публиката което му нанисаше голѣми разноски. Прѣди да стигне съвършенството на живота си той бѣше се хвърлилъ въ най-сериозни парични затруднения.

Отъ тогава той почна бързо да пропада. Вкусванието отъ горчивината на челоуѣческия животъ не бѣше подпорка на

моралното му естество, и той почна да се колебае между диви изражения на дирѣние удоволствие до лудостъ и тъмни врѣмена на вредително себенепитание.

Той знаеше че живота му бѣше безполезенъ, най-грозното отъ всичкото познание, и всичко което той съзнаваше сега бѣше на едвамъ промѣнения рапортъ на грѣха му и глупостъта му. Като бѣше вникналъ въ тоя най тъменъ отъ всичкитѣ рапорти нему му оставахж само малко нѣща съ които да се излѣгва, и най послѣ въ свършѣка на днитѣ си прѣдставление то на удовольствия, въ които той не можеше или не смѣеше да участвува хвърляше го на врѣмене въ единъ видъ лудостъ.

Той често прибѣгнуваше при религията за утѣшение, и повече отъ еднѣжъ той обличаше козинната риза на покаяние рано сутринъта и отиваше при единъ святъ монахъ който бѣше прочутъ по святостъта си, да исповѣда грѣха си и да иска прощение грѣховъ. Имаше врѣмена когато страха на едно отмѣстително Божество той чувствуваше да е толкова близо щото той се заключваше въ стаята съ дни, и никое суетвѣрие не бѣше доволно ниско или смѣшно за него само да се отгърве отъ наказанието на единъ разгнѣванъ Богъ. Той не бѣше се оженилъ рано въ живота си. Като държеше женитѣ въ презрѣние, и мразеше ограниченията които женениятъ животъ налагаше.

Нъ даже въ половината на живота си той можеше да се освободи отъ тѣзи възражения. Както мнозина отъ подобнитѣ нему той можеше да се примири на безинтересното благоприличие на ожененитѣ му приятели, и можеше да го промѣнява съ обикновеннитѣ безполезни интриги, ако да не бѣше за лютитѣ въспоминания на ужаснитѣ грѣхове на миналитѣ години които го прѣслѣдвахж, и които угасяхж веселостъта му когато се вдаваше въ нея съ най голѣма жаркостъ.

Никой не знаеше за онова минало освѣнъ той и исповѣдника му, въ това не му помагаше за да понесе товара на грѣха си по лесно; и често въ страха когато се каеше за грѣховетѣ си той се искушаваше да каже на свѣта какво бѣше направилъ, и тогава да се оттегли отъ свѣта за всегда, и да скрие главата си въ глухия манастиръ дѣто приятеля му калугера да утѣшава душата му прѣзъ

краткото време на останалия му животъ.

Въ всичкитѣ му душевни смущения, въ всичкитѣ му промѣнения мѣжду веселие и скърбъ, той бѣше запазилъ нѣжна любовъ за двамата си братовчеди, синове на единъ братъ който бѣ отдавна починалъ. Ако той имаше само една обикновенна любовъ за Сергей по-младия, той изливаше горѣщата си любовъ на прѣгорѣлото и изсѣхналото си сърдце къмъ брата му Владимира. Той живѣеше въ старата къща на баща си въ Славо когато двѣтъ момчета му се донесоха отъ умирающата имъ майка. Той не искаше да му се натрапи такъвъ товаръ, понеже той добръ съзнаваше неспособността си да бже съвѣтникъ на младежи, и че му бѣше почти невъзможно да изпълни длъжността на съвѣтникъ водителъ и попечителъ. Нѣ той обѣща да се грижи за тѣхъ да ги въспитава и да ги въведе въ свѣта.

Съ Сергей задачата му бѣше доволно лесна. Отъ самото начало момчето бѣше яко, самонадѣюще се, независимо, и ако и да младежкитѣ му лудувания бѣхъ много и доволно сериозни тѣ никога не бѣхъ злобни или подли. Германеца учителъ върхъ когото главно останахъ длъжноститѣ да го наставя прощаваше му лѣнливостта му за учение поради откровеннитѣ му нрави и съвършенната му свобода отъ всяко нѣщо което бѣше лъжливо.

Голѣмия русокосъ младежъ бѣ станалъ прѣдметъ на високо уважение за селянитѣ. Той познаваше всичкитѣ колиби и ниви, колко коне и кучета имаше всякой селянинъ, и въ празнитѣ си дни, и такива той често имаше, той се борѣше, къпѣше, ловѣше риба и плѣхове съ селскитѣ момчета, като се запознаваше дълбоко съ вѣтрѣшния животъ на мѣстото, и любяше съ всичкото си сърдце всѣко нѣщо което е чисто, естествено, и истинно между скромнитѣ си приятели.

Младия Михаилъ Кулменко, синъ на Щундиста, бѣше му главния другаръ, единъ сериозенъ и истънченъ младежъ, и често тѣзи двамата се отдѣляхъ отъ другитѣ си другари, и въ дългитѣ расходи по хладнитѣ степи, или по брѣговетѣ на рѣката които бѣхъ покрити съ храсталацитѣ, тѣ влѣзоха въ разговори които възвишавахъ младитѣ имъ сърдца високо надъ земята. Когато най-послѣ времето настана за младия Сергей да напусне Славо за военната Ака-

демия въ Петербургъ, имаше доволно рѣкуване между него и приятелитѣ му; всичкитѣ благоприятни мѣста трѣбваше да се посетятъ за послѣденъ пътъ; и когато факто-на на Генералъ го занесе за Кневъ, всичкитѣ юначни младежи които се събрахъ да го видятъ за послѣденъ пътъ на лодката която щѣше да го прѣнесе прѣвъ рѣката плакахъ съ сълзи и Сергей си обърна очитѣ отъ чича си и хълцаше като дѣте.

Генералъ Алекинъ стори всичко което му бѣше въ силата да благопоспѣши интереситѣ на Сергей въ великото войно училище. Той се сприятели съ всякъкъвъ видъ челоуѣци и отъ всякакви състояния, и най-послѣ се распореди щото младежа който не показва нѣкаква особна способностъ по военната наука или за войнишкия животъ да се запише като юнкеръ въ единъ отъ прѣисходнитѣ полкове на драгунитѣ съ постоянно жилище въ столицата. Прѣвъ времето на ученичеството си като войнъ Сергей направи повторителни посѣщения на старото забѣлѣжително мѣсто въ Славо, и поднови приятелството си съ старитѣ си другари, като особено избра младия Кулменко въ когото той се довѣряваше въ всичко. Приятелитѣ му не видѣхъ въ него никакво промѣнение нито въ расположението му нито въ начина на дѣйствието му; както всякога той бѣ готовъ да участвува въ всичкитѣ имъ игри да сподѣля и да ги съвѣтства въ мѣнотитѣ имъ. Нѣ щомъ влѣзе въ списѣка на полка посѣщенята му въ Славо прѣкратихъ се и най-послѣ той се настана въ С. Петербургъ.

Възможно е да нѣмаше по-голѣма противоположностъ отъ тая между живота на двамата братия, които почнахъ да кажемъ, отъ сжщата точка. Владимиръ по стария отъ двамата съ една година, послаждаваше се отъ самото начало на любовта на Генералъ съ по-голѣма степенъ отъ колкото братъ му. Всяка негова прищевка се удовлетворяваше. Прѣвъ времето на младенчеството си Сергей често се оставаше у дома а пакъ братъ му придружаваше Генералъ когато той посѣщаваше столицата, и чичо и братовчедъ ходѣхъ по дюкенитѣ за играчки и по сладкарницитѣ като правѣхъ изобилни покупки които сж драги на сърдцата на момчета. Нѣ покупкитѣ бивахъ за Владимира; Сергей всякога се оставаше въ студенното.

Често такъво едно поведение доведе да

се каратъ и да се биятъ помежду си, и понеже Владимиръ обикновенно излизаше побѣденъ въ тѣзи испити на физическитѣ имъ сили той отиваше при чича си съ горчиви оплаквания и лъжливи раскази по споровѣтъ имъ. Сергей приемаше наказанието си въ мълчание и не държеше злоба въ себе си.

Владимиръ избѣгваше фамилярността съ младежитѣ на селото, и никакъ не участвуваше въ игритѣ имъ, и редко посѣщаваше къщитѣ имъ. Той презираше както тѣхъ тъй и начинитѣ на живѣяние съ врожденното чувство на единъ аристократъ, и се хвалѣше че не имъ познаваше и имената.

Ако Сергей бѣше май сложенъ въ наукитѣ си Владимиръ бѣше всичко което Германеца учителъ можеше да желае въ това отношение.

Младежа дѣйствително отъ ранно бѣше се рѣшилъ да сполучи въ свѣта. Всичкитѣ му научни занимания бѣхъ управени съ тая цѣль прѣдъ него, и въ сегашнитѣ му поредки посѣщения въ Петербургъ той прѣдосторожно употрѣби всичкитѣ по възможности срѣдства да се препорѣча на ония които щѣхъ да му сж полезни по-послѣ. Нъ развитието на характера му се показва най-ясно когато бѣше у дома у Славо.

Нъ пакъ не цѣеше да е точно право да се каже че той бѣ съвсѣмъ безъ другаръ въ селото. Селския Евреинъ Хаимъ Розенбергъ, бѣше приятель, подобно бѣше и Петръ Созонтиевъ „Стария Набожникъ“ който управляване лодката на рѣката. Еврейна бѣше проклѣтията на селото, подпомогнатъ бѣше той въ това чрѣзъ немарешното и пиянството на селянитѣ. Той държеше кръмата и продаване отровителната водка. Той държеше въ рѣцетѣ си блаженството или окаянството на половината отъ селското население, понеже едвамъ се памѣриаше челоуѣкъ въ селото, освѣнъ Щундиститѣ, който да му не дължеше. Хитрия Евреинъ въсползуваше се отъ затрудненіето имъ, и даваше имъ пари въ заемъ съ съсипителна лихва, и понеже на редко бѣше щото лихвитѣ да се платятъ ипоткирания и притваряния на ипотекитѣ често ставахъ. Хаимъ нѣмаше нищо морални скрупули нищо милость. Той насърдчаваше селянчетата да му донасятъ пълни джобове съ жито и яйца които тѣ скритомъ земахъ отъ родителитѣ си и за тѣзи нѣща той награждаваше момчетата съ лоши папириси и момчетата съ непотребни

парченца отъ свѣтло боядисани ширитчета. Съвѣстѣта на всяко дѣте което дойде въ прикосновение съ него бѣ убита, и тѣ усвоихъ навици, нѣкои отъ които ще ги придружаватъ до края на живота имъ.

Владимиръ, обаче, не посѣщаваше Хаима въ качеството му като кръчмаръ. По единъ начинъ или другъ младежа страстно бѣ навикналъ на картоигранието, вѣроятно отъ гледание на Генералѣ който тѣй бѣше навикналъ на истото, и понеже Еврейна бѣше едничкото лице който бѣше готовъ да рѣскува паритѣ си въ комарджилъка кръчмата стана обикновеното свѣрталище всяка сутрина. Най-напрѣдъ той спечели, нъ постепенно щастіето се промѣни, и той изгуби много, и продължаваше да губи. Той скоро изживи готовитѣ си пари, и тогава обѣщания и слѣдъ смъртни наслѣдства съ записи влѣзохъ въ рѣцетѣ на Еврейна.

Всичко се свърши съ това щото Владимиръ се прѣтоварѣ съ дългъ и безъ да знае на кѣдъ да се обърни за пари да удовлетвори безсѣвѣстнитѣ искания на кредитора си.

Нъ въ добавокъ на Хаймовата кръчма, очевидно бѣше че Владимиръ намираше сходно дружеството долу при лодката въ колибата на „Стария Набожникъ.“ Между Владимира и каикчията нѣмаше нищо общо, освѣнъ, може би взаимната омраза къмъ Щундиститѣ. Това, обаче, не бѣше причината защо младежа обикаляше често по край рѣката.

Созонтиевъ имаше дъщеря която безъ никакво сравнение бѣше най хубава мома въ селото, и къмъ нея Владимиръ бѣше станалъ най-страстно привѣрзанъ. Тя бѣше остроумна и разумна, и вѣроятно едничкото момиче за много часове на около което можеше да чете и да пише.

Като се приструваше че се интересува въ приказкитѣ на „Стария Набожникъ“ относително сектата му, и гоненіето което членовѣтъ на сектата му бѣха претърпѣли. Владимиръ седѣше съ часове въ срутенната му изба, и гледаше хубавата мома като шеташе и вършеше домашната си работа. Той често я срещаше по край рѣката, и, омаяна съ хубавото му тъмно лице и гладкия му языкъ, тя му даваше нови случаи за да я вижда. Той четеше любовни френски стихотворения и ги превеждаше на Руски за нея, нъ тя само биваше развлечена съ това; той ѝ донасяше трендафили отъ градината на Генералѣ, и малки укра-

шения които бѣхж останали отъ умрѣлата му майка, — трендафилитѣ я трогнахж, и тя ги скри отъ бащинитѣ ѹ очи, и гледаше ги понѣкогашъ, като се чудеше какво искаше младия баронъ да каже съ това.

Созонтиевъ дълбоко вдаденъ въ тайнствата на религията си никакъ не виждаше какво се вършеше, и никакъ не се усумни че Владимиръ щѣше да се снисходи да обърне вниманието си къмъ дъщеря му, или пакъ че тя щѣше до толкова да забрави положението си и бащината ѹ честь щото да обърне внимание на неговитѣ угодыания. Когато най послѣ врѣмето дойде за Владимиръ да отиде на военното училище, което той стори една година прѣди брата си, той заведе момичето на едно уединено мѣсто край рѣката, и заклѣ ѹ се да ѹ бжде вѣренъ за всегда, като се обѣща да посѣщава Славо често, и когато свърши наукитѣ въ академията да се ожени за нея. Тя се засмѣ, приятно ѹ стана, нъ незнаеше да ли му вѣрваше обѣщанията.

Живота на Владимиръ въ С. Петербургъ бѣше толкова лишенъ отъ принципи колкото той смѣше да го направи. Когато Хаимъ Розенбергъ не можеше или не искаше да му прати пари намирахж се други отъ сѣщия класъ и народъ както Хаимъ които нарадо сърдце му се притичахж на помощъ. Разбира се младия юнкеринъ потъна по дълбоко и по дълбоко въ тинята. Нъ той бѣше доста искусенъ за да не се посрами прѣдъ очитѣ на онѣзи които съставлявахж неговия кружокъ. Учителитѣ му и повечето отъ другаритѣ му гледахж върху му като на трудолюбивъ и ученолюбивъ младежъ който бѣше примѣръ на всичкитѣ добродѣтели; и най добритѣ домове въ С. Петербургъ бѣхж отворени на хубавелеца скромно изгледающъ младежъ който бѣше тѣй предаденъ на своето звание и прѣдъ когото такъво блѣскаво бждѣще се отваряше. Най послѣ той влѣзж въ полка си — сѣщия на който Сергей по послѣ се присѣдини, и се впуснж въ свѣта.

Той бѣ младъ само въ години. Той бѣ способенъ, безъ принципи, хитръ проникателенъ да види вѣтрѣ въ чловѣцитѣ и мотивитѣ имъ научени въ най лошитѣ по възможность училища. Той изигра стария Генералъ въ парични нѣща, той даже сполучи да излъже и Евреитѣ. Виждаше се като че той се не боеше отъ никого, и не

вѣрваше нищо, смѣше се на страшнитѣ гатанки на живота съ които чловѣцитѣ се недоумѣватъ.

Генералъ се почувствува гордѣливъ съ него, гордѣливъ съ неговия бесчувственъ, лѣжливъ, блѣстящъ братовчедъ.

Всяка зима Владимиръ посѣщаваше Славо когато бѣше на пѣтъ на югъ за вилата на Генералъ която бѣше на южния брѣгъ на Кримъ. Тогава той щѣше да поднови горѣщото си любовническувание къмъ Созонтиевата дъщеря която бѣ почнала да желае дохожданието му. Тя често се чудеше защо той остава годинитѣ да минуватъ безъ да изпълни думитѣ на обѣщанието си, нъ той само подновяваше обѣщанията си, като ги потвърждаваше съ нови клѣтви. За день два той можѣше да търпи да живѣе въ Славо, нъ той бѣ всякога радостенъ когато на бързо оставаше голото полско село, и прибѣгнуваше помежду кипарисовитѣ и мирсивинитѣ гори на югъ дѣто имаше приятни градински другарувания, и музика, и топлина, и богати вина, и очарователни жени отишли тамъ по здравословни причини и му любовническувахж. Той се провличаше прѣзъ площада на Ялта облеченъ въ новата си униформа, за смѣнъ, блѣскавъ, хубавъ, а бѣдната дъщеря на каикчията седѣше съ часове въ старото, студено мѣсто дѣто се срѣщаха съ Владимира по между движащитѣ се трѣстики и искараваше си очитѣ съ плачъ.

ГЛАВА IV.

ИДЕАЛИТѢ НА ГРАФИНЯТА.

На вечерята на приеманieto гости отъ Олга Навроцка Владимиръ пристигна въ града Кримъ дѣто бѣше прѣкаралъ зимата. Ако и да Петербургъ е въ най-веселото си положение прѣзъ зимата, Владимиръ мразѣше мраза и снѣга, зимата пояждаше коститѣ му, така той рѣши да прѣкара удоволствието на зимата въ южната страна. Като се отвози при квартируванието на чича си той се по-

(Слѣдва на 33 страница).

ХАРТА НА ГРИНЛАНДИЯ.

Географическитѣ харты и до сега още не сж имали нѣкоя чѣрта, която да отбѣлѣжи севѣрната точка на Гринландия, защото никой не е знаелъ гдѣ да тури такава

една чърта. Обаче за напредъ хартата на тази до сега неоткрита земя ще бѣде много ясна, и бѣдѣщитѣ ученици ще иматъ подобри познания за нея отколкото тѣхнитѣ бащи сѣ имали за тази ледовита земя.

Много врѣме прѣди Америка да се открие Европейцитѣ пращахъ разни експедиции за Гринландия, и отъ тогава до сега

то на Поручикъ Пере, трѣгнали на тази опасна мисия. Най-забѣлѣжителното лице въ цѣлата дружина е храбрата съпруга на тѣхния прѣдводителъ.

Съ единъ малкъ но силенъ параходъ тѣ отплували толкова на сѣверъ колкото могли прѣзъ лѣтото, и тамъ съ провизията която имали тѣ се установили да прекаратъ

Поручикъ Пере и Храбрата му Съпруга.

дързостливи и прѣдприемчиви мъжне старали сѣ да научатъ нѣщо повече за онази страна. Нѣщо прѣди три години една дружина Американци, подъ прѣдводителство-

крития, понеже то е дало възможность на географиститѣ да свършатъ хартата на Гринландия. Съ това откритие се прочу и Поручикъ Пери.

зимата. Първото нѣщо което направили било да си струпатъ каква-годѣ колиба, която да ги покровителствува прѣзъ дългитѣ мѣсеци на нощъ и голѣмъ студъ, защото въ Гринландия слънцето грѣе само когато ний тука имаме лѣто. Тогова тѣ условили нѣколко Ескимовци за да имъ помогнатъ, и тѣ имъ завели голѣмо число кучета, които да теглятъ шайнитѣ. Прѣзъ тъмнитѣ мѣсеци, до като още небесата били прѣкрасно освѣтени отъ севѣрното сияние, тѣ ходили дѣня, обути въ снѣжни обувца, съ тѣзи шейни теглени отъ кучета да ловятъ тюлени и морски кончета. Въ сѣщо врѣме тѣ се приготвявали за пжтешествието, което Поручикъ Пере и Г-нъ Астрапъ прѣдприели на 3-й Май. За петдесетъ дни тѣ пжтували сѣ къмъ сѣверъ. Тогова брѣгътъ почналъ да се извиа ту къмъ истокъ ту къмъ юго-истокъ. Това било откритието; и то било едно отъ най-важнитѣ от-

Религиозни и други Вѣсти.

Кланіе на Мисионери: — Едно нападение на Квакерската Мисия въ Аривопимано, Мадагаскаръ, било направено отъ една тълпа туземци на 20-й миналий Ноемврий, и мисионеринътъ Джонеонъ. жена му и едно шестгодишно дѣте били убити и насѣчени на кжсове. Нѣкоя си Г-ца Кларкъ, която била съ тѣхъ, избѣгнала на безопасно мѣсто. Г-нъ Дж. А. Холдеръ, отъ Лондонското Мисионерско Общество и семейството му въ Мадагаскаръ, даватъ на Лондонския *Таймсъ* прибавочни свѣдения и казватъ че това било дѣло на разбойнически чети, които върлуватъ по западнитѣ окрѣзи на острова, и които сж съставени отъ избѣгнали роби и сълдати, дезертирали по причина на нетърпимо притѣснение. Тѣзи чети нападатъ на малки села, убиватъ мъжикѣ и откарватъ женитѣ въ робство въ Сакаланския край. Г-нъ Джонсонъ най-напрѣдъ отишелъ въ Мадагаскаръ въ 1871 год. Люси, малкото момиче, което прѣтърпѣло смъртъ съ тѣхъ, било най-малкото отъ четири дѣца; другитѣ три сж въ Англия и довършватъ образованието си.

— **Напрѣдѣкъ на туземци въ Африка:** — Нѣма нужда да е чловѣкъ исклучително оптимистъ за да вѣрва, че Африка не е прѣд-назначена да остане "*Мраченъ Материкъ*" повече отколкото сж били централнитѣ страни на Сѣверна Америка. Отъ единъ отъ издаваемитѣ въ Африка Английски вѣстници се учимъ, че е възможно да се научатъ туземцитѣ въ пжтищата на цивилизацията. За примѣръ, казва се, че туземни момчета сега работели като телеграфисти въ Африканската Триекотинентална (прѣзъ материка) Телеграфна линия, и телеграфната станция въ Блантиръ била подъ управлението на единъ Африканецъ. Нѣкои туземци — единъ отъ които се наричалъ Давидъ Ливингстонъ — сж станали землевладѣлци близо при Блантиръ, подъ Британски закони, и обработвали кафе. Градътъ Земба не само ималъ печатница, но писма отъ тамъ се получвали писани твърдѣ хубаво на машина за писание. Отъ другъ изворъ се учимъ че нѣколко Каффирци (въ Южна Африка) сж научили да ѣздатъ на велосипеди, отъ които се казва, че повече отъ четири стотинъ се употребяватъ въ Йоханесбургъ (Тренсваалска Република, Южна Африка).

Постоянното умножение и разпрѣделение на цивилизаторски сръдства и покорността на туземцитѣ прѣдъ бѣли чловѣци навѣрно, ако и бавно, потвърдяватъ миѣнието на Г-на Гюстава Хейнсона, че всичкитѣ крайща въ Африка, които произвождатъ ластика сж способни да се цивилизуватъ и съ врѣме напълно ще се отворятъ на търговията.

Задачата за прѣнасянието (транспорта). обаче, далечъ още не се е рѣшила. Тѣй напримѣръ, послѣдниятъ вѣстникъ отъ Земба билъ седемдесетъ и шестъ деня старъ, когато простигналъ въ Европа. Сжщата поща донесла писмо отъ Матади, на долния Конго отъ единъ отъ чиновницитѣ на Белгийскитѣ дружества които събиратъ ластика по-нагорѣ по рѣката, което писмо било четиридесетъ деня на пжтъ.

— **Дѣлъ мощни сили въ Африка:** За сега дѣлъ мощни сили се надварватъ за владичество въ Африка — Мохамеданството отъ къмъ сѣверъ и фетишизмътъ отъ къмъ югъ. Християнството за сега има твърдѣ малко войници въ онзи материкъ. Прѣсмѣтва се, че тѣ не броятъ повече отъ 700,000 души, включително съ членовѣтъ на Абисинската Църква. Мохамеданцитѣ броятъ около 50,000,000. Мнозина отъ Християнитѣ сж Европейци колонисти, главно Англичани и Холландци. Около 40,000 души сж били избавени до сега отъ върварство чрѣзъ Християнски учители.

— **Забѣлжителни Африкански изречения:** — Туземнитѣ Африканци иматъ нѣкои твърдѣ забѣлжителни изрѣчения, които показватъ, четѣ сж пѣлнитѣ поетически идеи. Мпонгусцитѣ нар ччатъ гърма „небесната пушка“ и заранѣта тя е утѣхъ „дѣтето на деня.“ Зулуецитѣ наричатъ дрезгавината, „кланачитѣ на слънцето.“ На единъ Африканецъ, като му показали въ Америка ледъ, който той по-напрѣдъ никога не виждалъ, той го нареклъ „заспалавода.“ Като го поканили да даде име на желѣзнопжтния vlakъ той реклъ. „Това е грѣмова воденица.“

— **Руссия.** Русския Св. Синодъ, както съобщаватъ „Москов. Вѣдомости“ се билъ заловилъ въ сегашно врѣме енергически съ изработванието на широки реформи, които ще обнематъ всичкитѣ страни на църковно-учителското дѣло, повѣрено нему, които реформи и отъ началото на тази година щѣли да се турнатъ въ дѣйствие. Спорѣдъ тия реформи приходскитѣ училища въ Руссия щѣли да

бждѣтъ добрѣ наредѣни както въ программитѣ си, тѣй и въ материалното имъ обезпечение, понеже досегашната тѣхна дѣятелностъ доказала колко велико значение тѣ могатъ да иматъ за религиозно нравственото добро на народа.

Русското правителство, като поддържа и улеснява богато православното русско духовенство, то заедно съ това незабравя и иновѣрното духовенство въ Империята. Тѣй послѣдното то поддържа по слѣдующия начинъ: дава на армено-грегориянското 14,204 рубли годишно, на римо-католическото въ Империята и въ Полша 565,949 рубли и на онова въ Кавказкия край 965,257 рубли, на евангелическото лютеранско и на евангелическото реформаторско и Аугсбургско 118.580 рубли и на мохамеданското 50,956 рубли Освѣтъ това, духов. училища на тия духовенства държавата поддържа на общо основание.

— Въ послѣдната сессия на Карловачкия архиерейский съборъ, закрыта на 23-й миналий Септемврий, ние узнаваме, че архипастиритѣ на Карловачката патриаршия прѣзъ тази сессия сж се занимавали съ твърдѣ важни църковни въпроси, и въ това число и съ въпроса за гражданския бракъ, въведенъ неодавна въ Маджарско. Между другитѣ разгледаши въпроси, били изработени уставъ на Карловачката семинария, уставъ за монашеското училище въ Фрушка гора и правила за испитване желающитѣ да бждѣтъ катихети въ срѣднитѣ учебни заведения на патриаршията. Относително гражданския бракъ архиерейтѣ, присѣтствующи на събора, издали едно окръжно послание „до духовенството и благочестивия народъ.“ въ косто, като явяватъ за узаконението на гражданския бракъ въ маджарско, посочватъ се слѣдующитѣ точки, о които строго трѣбва да се придържа православния сръбски народъ а именно: 1) православната сръбска църква признава законенъ само този бракъ, който е благословенъ отъ священникъ въ църквата; 2) прѣди вѣнчаванieto въ църква брака трѣбва да стане споредъ изискването на гражданския законъ; 3) вѣнчанието може да се извърши и тамо, гдѣто е заключенъ граж. бракъ и тамо, дѣто и двѣтъ брачуици се страни се поискатъ; 4) брака става само слѣдъ удостовѣренне, че е извършенъ граждански върху странитѣ; 5) каноническитѣ прѣчки къмъ бракътъ оставатъ сжщитѣ; 6) тия прѣчки разрѣшана епархиялния

архиерей; 7) Догдѣ е въ сила църковния бракъ, съпрузитѣ не могатъ да встъпятъ въ другъ; 8) гражданския бракъ расторгаватъ гражданскитѣ сѣдилища, а църковния надлежната църковна власть; 9) дѣцата се считатъ законни само на тия бракове, които сж вѣнчани въ църква; 10) метрическитѣ книги държатъ священникитѣ, както и отъ понапрѣдъ и 11) браковетѣ се извършватъ отъ священникитѣ безплатно.

ВЪЗМОЖНОСТЪТА ЗА МИРЪ.

Има нѣкои които казватъ че душевенъ миръ въ този грѣшенъ и неспокоенъ свѣтъ е нѣщо невъзможно: а има пакъ и други които въ сжщностъ се придържатъ о този възгледъ че мирътъ, ако и теоретически възможенъ, е непрактиченъ. „Мжнотиитѣ“ казватъ тѣ, сж необходимо условие въ живота. Първиятъ отчетъ на дѣтето е вѣкътъ. Звуковетѣ на живота сж жални *дискорди* (несъгласия) нежели триумфални хорди които трогватъ и въздигатъ душата. Емблемитѣ (знаковетѣ) на жалѣние сж на всѣка страна. Нѣма положение въ живота което да е оздравено срѣщу нашествията на скърбъта; шумътъ и вихрътъ на живота е тѣй постояненъ щото не остава мирни мѣста за тихо небесно размишление“. И истина е, че мирътъ, както нѣкои го търсятъ е непрактиченъ. Мнозина сж се опитали да основатъ мира връзъ наздрави основи.

Въ старо врѣме Стоицитѣ казвали: „Нѣка нарѣчемъ болката митъ (басня), и да побѣдимъ мжнотиитѣ като ги игнорираме. Да бждѣтъ за насъ като че не сж, като че нѣматъ никакво отношение къмъ насъ!“ Но въ Стоицизма нѣмаше миръ. Епикурейскитѣ търсители на удоволствие старали сж се прѣзъ вѣковетѣ да удавятъ скърбъта въ безбройни разсѣяния, съ тази мисль че ако душата се само замъгли, то и болката на сърдцето ще бжде по-малка. Други живущи на по-висока почва, сж се вдали въ развлеченията на единъ занятъ дѣловитъ животъ, като мислятъ, че ще намѣрятъ утѣшение въ онова поглѣщане въ дѣла, което не позволява да се мисли за друга работа или друго удоволствие. Още други сж се постарали да измислятъ единъ способъ „душевенъ лѣкъ“ за злинитѣ на живота, като че чрѣзъ единъ видъ бързина на ржцѣтъ бихж могли да обърнатъ болежа въ миръ.

Множество пакъ сж поддържали смѣлостта си донѣгдѣ усиѣшно за малко врѣме чрѣзъ приятноститѣ и олекченията на чловѣческото приятелство — като сж били до една мѣра доволни, до когато любими другари имъ се доставяли съчувствие. И малцина тукъ тамъ, като се гледали да установятъ своята си правда, сж се старали да основатъ зданието на оздравенъ миръ врѣхъ слабия материалъ на нравствеността, твърдѣ слабъ, наистина, но най-добрия що може да даде тѣхното неподпомогнатото чловѣчество.

Но всичкитѣ тѣзи не сж основи за оздравѣно утѣшение, но само люлѣящи се, врѣменни подпорки на надеждата. Тѣ не сж дълбоко забити, солидни стѣни на духовна зидария, но просто глупешки. чловѣчески греди исправени срѣщу стѣнитѣ на нѣкоя колиба, които загрозяватъ изгледа ѝ и не прибавятъ истинска сила на нездравото здание. Не е възможно да се съзида здрава надежда съ такъвъ евтинъ, недостойнъ за вѣра материалъ. Но Християнинътъ, отъ друга страна, слуша за миръ, който е възможенъ защото е мирътъ на Христа, който побѣди свѣта. При все че мирътъ на вѣрующия е покой въ мѣнотии отколкото отъ мѣнотии, пакъ той е истински миръ, който дава свършено практиченъ начинъ на живѣяние прѣзъ всичкитѣ промѣнения на настоящия животъ. Надеждата която свѣтскиятъ чловѣкъ проектира е като жилище, което би се опиталъ чловѣкъ да съгради на единъ салъ обуреваемъ отъ вълнитѣ, ако да бѣше възможно такъва нестойка архитектура; но мирътъ на Християнина е като покаятъ на океанскитѣ дълбочини, пълни съ животъ, но пакъ неразмѣщани, защото сж много дълбоки за да бждатъ повлияни отъ всѣки тихъ вѣтрецъ, който разбърква или даже подига на свирѣни вълни морската повърхностъ.

Участие въ умилоствлението Исусъ Христово, усѣщание присѣствитието на Спасителя, и добра съвѣсть, сж истиннитѣ и вѣрни здравини на мира. Такива духовни надежди и опитности въвеждатъ малко небе въ душата прѣди самата душа да отиде на небето. И ако на тѣзи богословски елементи на мира се прибавятъ добро смилание и честитъ темпераментъ, то тогавъ мирътъ става не само практична но и почти свършенна опитностъ. (Ню-Йорски „Обзрѣжъ.“)

КАКЪ СЕ МОЛИЛЪ СПЖРЖОНЪ.

Великитѣ мѣжие Божии сж били мощни мѣжие. Далечъ, най-великиятъ проповѣдникъ на нашето столѣтие — и азъ искамъ да кажж проповѣдникъ, не най-блистателниятъ съчинителъ на проповѣди, или най-учениятъ Библейски школьникъ, но искамъ да кажж най-извънредниятъ прогласителъ на Христа на умирающи чловѣци — бѣше любезенъ мой приятель, въ чието писалище ходихъ миналото лѣто, и когато погледнахъ на празния му столъ, на любезната му овдовѣла съпруга и на сина му Тома, азъ плакахъ надъ онзи празенъ столъ. Не се е оставялъ такъвъ столъ въ мои дни или години. Веднѣжъ азъ видѣлъ онзи чловѣкъ въ онзи столъ. То бѣше една Сжббота вечеръ слѣдъ твърдѣ приятенъ разговоръ съ него сжщия день слѣдъ пладнѣ въ къщата му въ Лондонъ. Той каза: „Слѣдъ като заминете азъ ще земж малко храна за да нахраниж пиленцата си утрѣ.“ Това бѣше обичаятъ му, да избира текста си около 6 часа Сжббота вечеръ, и послѣ въ 30 минути да приготви проповѣдта си, която той държѣше на хиляда слушатели на другата зоранъ. Това бѣше неговътъ начинъ: да напълнова бѣчвата съ библията, да обърне чепа и да я остави да тече. Ний влѣзохме въ писалището му — оная голѣма работилница, работата на която е обиколила цѣлия свѣтъ — и се молихме, и когато азъ свършихъ молитвата си, той бѣше толковъ измѣченъ отъ невралгията си, щото не можеше даже да колѣнчи. Той сѣднж на края на масата и наведе главата си и почнж да се моли Богу, като дѣте на майчинитѣ си обятия — сладко, просто, благочестиво и славно. Когато той свърши, азъ казахъ на Д-ра Нюманъ Холъ, който бѣше съ мене: „Нюмане, чувалъ ли си такава молитва, отъ какъ си се родилъ?“ „Никога,! никога!“ бѣше отговорътъ му. Това бѣше врѣмето когато той влизаше въ тайната сила. Единъ чловѣкъ който можеше тѣй да се моли, можеше да повлияе на свѣта. — Т. А. Кайнеръ.

ГРИЖАТА ЗА УТРѢ.

Всичко трудно въ живота се посрѣща съ много по-голѣмъ успѣхъ когато длъжноститѣ на всѣки день се зематъ въ естественния си редъ. Извънредна грижа отнсител-

но бѣдѣнето не е съгласно съ правѣ възгледъ врѣхъ Божията надзорна грижа. Заради това не е мѣдро да прѣнебрегваме това, което принадлежи на деня, и да се погълнемъ отъ бѣдѣщи служения. Когато този навикъ се вкорени, ний биваме наклонни, или да избираме безъ да гледаме на Божията воля, или да се стараемъ да носимъ сегашни товари съ собствената си сила. Малицина сж тѣзи, чийто всѣкидневенъ животъ не би могълъ да се подобри въ това отношение. Ний имаме още нужда да научимъ урокъ, че най-добрата работа, колкото непослѣдователна и да може да се види, е онази която ни дохожда по Божие опредѣление, и се извършва въ врѣмето, което Неговото провидение показва.

Христосъ е ималъ съвършенъ идеалъ въ ума Си за дѣлото което трѣбва да се върши въ всѣки отдѣленъ день. Той е можалъ напълно да постигне онзи съвършенъ идеалъ. Всяко напращане за да извърши работата на утрѣшния день е било за Него чуждо. Той каза: „За това, недѣйте се грижи за утрѣ, защото утрешниятъ день ще се погрижи за себе си; доста му е на деня неговото му зло.“ Той поясни това въ собственния Си блаженъ животъ. Какъ е пазилъ той това правило? По нѣкой строгъ Фарисейски начинъ ли? Да ли утрешниятъ день е билъ съвършенна празнина въ мислята Му? Не можемъ да прѣдположимъ това, ако Исусъ е живѣлъ на земята, чловѣкъ въ всичкитѣ Си вѣрвания, заинтересуванъ въ чловѣчески занятия, и пълненъ съ официалното дѣло, което ималъ да извърши въ Иерусалимъ. Той се разговаря съ Мойсея и Илия относително Своего бѣдѣще. Утрѣшниятъ день е билъ въ Негова умъ: но това не е било за да възбужда дѣятелността на сегашния. Въ всичко това Той е билъ съвършенъ нашъ примѣръ. Прилично мисляние за бѣдѣнето е всѣкога съгласно съ работата на всѣкой день, и всѣкога ъ помага.

Нашата опасностъ е въ незаконна грижа за утрѣшния день. Опитниятъ Християнинъ знае колко голѣма е тази опасностъ. Той усѣща че това е негова слабостъ, и често скърби дѣто силата му да бѣде полезенъ по този начинъ се отнема отъ него. Всесъвършениятъ е билъ свободенъ отъ тази слабостъ. Ний сме всѣкога изложени на нея. Опасността най-добре се отбѣгва, ако ний Го подражаваме. Но за да сторимъ това

успѣшно ний трѣбва да прѣбѣдваме въ Него и да бѣдемъ вѣрни Нему.

Духовна храна ний трѣбва да имаме „изъ день въ день“, ако искаме да сме крѣпки въ Бога. Да очакваме нѣкой особенъ религиозенъ пиръ въ бѣдѣще, нѣкое свято събрание на святиитѣ на утрешния день, безъ да черпимъ отъ провизиитѣ на единия день, прѣзъ които минаваме, значи да промѣнимъ божественния редъ. Тѣзи обѣщания могатъ да станжтъ дѣйствителни само когато ний си добре изпълняваме своята роль въ живота настояще. Има, прочее, приготовление за бѣдѣще добро. Сърдцето има охота за да приема духовна храна, когато е било прѣзъ скжпоцѣнитѣ дни занято въ право живѣяние. Убийствено за всѣка жизненна религия е да живѣемъ въ сегашно врѣме себеугодливъ животъ, да прѣнебрегваме всѣкидневна молитва, или Божие слово, като мислимъ, че въ бѣдѣще ще се занимаваме съ духовни работи. Колкото богати и да бѣдѣтъ нашитѣ благоврѣмия въ бѣдѣще, ний никога не можемъ станж чрѣзъ тѣхъ това, което бихме могли да станемъ, ако не бѣхме постоянно отпаждали прѣзъ прѣдишната си история.

Всичко що ни лишава отъ небесната манна на днешния день трѣбва да се избѣгва. Божиятъ редъ за всѣко нѣщо е най-добриятъ. „Днесъ, ако чуєте Негова гласъ,“ е най-внушителното священо писание. Той има благословение за всѣкого днесъ въ неговата стая, при семейния олтарь, въ дѣла на служение къмъ други, въ мжжско старание да слѣдваме Евангелското Правило, въ бодрствование всѣки часъ противъ ниска гордостъ, въ постоянно мисляние, до като сме заняти въ земно служение, за оная духовна областъ, която не се види, но която е по-дѣйствителна отъ какво да е нѣщо въ тази видима вселенна. Нека слѣдваме божественнаго. Господа нашего въ всичко, особено въ това негово Слово: „Трѣбва да вършж дѣлата на Тогова, който, Ме е проводилъ доклѣ е день, защото иде ноцъ, когато никой не може да работи.“

Най-щастливитѣ, най-сладкитѣ домове не сж тѣзи дѣто не е имало скърбъ, но тѣзи които сж били залѣпени отъ печатъ, и гдѣто Христовото утѣшение се приело.

Дж. Б. Миллеръ.

Научни Вѣсти.

Противоядениъ Серумъ: — Г-нъ Д. А. Талейрханъ, който бѣше прѣдсѣдатель на една отъ секциитѣ на Международния Хигиенически Конгресъ въ Будапеща, е испратилъ на сп. *Nature* двѣ бѣлѣжки, отъ които се узнава, че въ 1890 или 1889 год. той билъ намѣрилъ единъ *антитоксинъ*, способенъ да неутрализира яда на змии, като се основавалъ на факта, че извѣстни животни иматъ кръвъ, която се види да упражнява противоядно дѣйствие, порѣтъ на примѣръ. Г-нъ Талейрханъ притежава първенство въ това дѣло по отношение къмъ Г-на Фрайзеръ отъ Единбургъ.

— *Землетресение въ Испания:* — Г-нъ Арсинусъ описва въ сп. *Nature* единъ трусъ, усѣтенъ на 25-й миналий Декемврий на 6 часа вечерята въ нѣколко села на Оренската областъ, Испания. Часовниците спрѣли, нѣколко стѣни се распукунали.

Нова Словослагателска Машина: — Тази нова машина наречена *Електротипъ*, на която отдаватъ чудесни качества, се правяла въ Берлинъ. Споредъ в. *L'Electricien* (Електрикъ) начинътъ на работението ѝ щѣлъ да бѣде автоматиченъ; и копието ще ѝ се доставя подъ видъ на дълга книжна ивица. Специално приготвена. Единъ малъкъ електрически моторъ движи всѣка машина, която набира лесно 20,000 букви на часъ, тогавъ когато единъ словослагателъ нарѣдко извършва десетата частъ отъ тази работа. Единъ ученикъ (чиракъ) може да ръководи едновременно нѣколко отъ тѣзи машини, и неговата роль просто се ограничава въ да ги надзирава. Не само книжната ивица движи бурмитѣ на машината но и шпациитѣ се правятъ автоматически.

Международно изложение въ Мексико — Федералниятъ Конгресъ въ Мексико е разрѣшилъ отварянието въ ст. Мексико, на 15-й Септемврий, 1896 год. международно изложение, което ще се простира до всичкитѣ произведения фабрикувани въ разнитѣ части на свѣта.

По поводъ на горното интересно е да припомнимъ, че републиката Мексико е внесла прѣзъ 1893 год. произведения (продукти) за повече отъ 150 милиона лева, отъ които само 4.70% се доставятъ отъ Съединенитѣ Държави на Америка.

Най-големия воененъ параходъ: — Най-големия воененъ параходъ въ днешно врѣме е първокласниятъ броненосенъ крейсеръ *Терриблъ* (ужасенъ) отъ Английската флота. Този параходъ построенъ въ Барроускитѣ верфове въ Англия, и пуснатъ въ водата прѣзъ миналий м. Юлий има 146 метра дължина и 21.60 м. широчина съ сила за вдигане вода 8.20 м. и вмѣстимостъ 14,200 тонна. Той е снабденъ съ 48 казана Белвилъ, които хранятъ двѣ машини съ тройно разширение, развиватъ една сила отъ 25,000 конски сили и допущатъ една бързина отъ 22 възеля. Артилерията на този исполински воененъ корабъ състои отъ 42 топа съ голѣмъ калибръ и 14 съ малкъ.

Никой тѣсенъ лиманъ въ Англия не е доволно голѣмъ за да приеме тази плавающа крѣпость; нужно станало да се направи за него специаленъ лиманъ въ Потсмъръ.

— *Симплонскиятъ Тунелъ:* — Конвенцията между Италия и Швейцария за постройката на Симплонския тунелъ се е вече подписала. Италия осигурява постройката на доближающитѣ се линии отъ Домодопола до Изелъ на едно расстояние отъ 16.8 километра; Италианското Правительство не гарантира никаква субвенция, но се обещава да употреби влиянието си прѣдъ заинтересуванитѣ области и градове на Сѣверна Италия за да добие отъ тѣхъ една сума отъ 4 милиона лева. Италия гарантира още за единъ периодъ отъ 99 години годишенъ заемъ отъ 3000 лева на километръ за тази частъ отъ линията която е на Италианска територия.

Швейцария, отъ своя страна, доставя една сума отъ 15 милиона лева, отъ които 10,500,000 да се исплащатъ отъ заинтересуванитѣ кантони и градове. Работитѣ трѣбва да се свършатъ въ 5½ години съ 5000 лева премия за спечеленъ день, а глоба отъ сжщата стойностъ за всѣки закъснѣлъ день. Цѣлитѣ разноси се прѣсмѣтатъ на 60,500,000 лева безъ да се смѣта постройката и полаганието на желѣзния пжтъ.

— *Жената въ Съединенитѣ Държави* — Обнаrodвала се е статистика за патентитѣ, които въ 1870 год. Правителството на Съединенитѣ Държави е дало на изобрѣтателни жени. Първата била дадена на една жена, която въ 1809 год. изнамѣрила способъ за плетение наедно слама и коприна.

Шестъ години слѣдъ това се дала втората на Мария Бржшъ, която била изна-

мѣрила *корсетъ* да се вързва съ ивици. Отъ 1828 год. числото се увеличава; въ 1862 год. ново увеличение; и слѣдъ 1870 год. ето официалнитѣ цифри: въ 1870 год. имало 70; въ 1880 год., 72; въ 1890 год., 200; въ 1893 год., 230; днесъ 280. Прѣдмѣтитѣ върхъ които женитѣ особено употребяватъ изобрѣтателната си сила сж съсѣди за домашния животъ или луксозни нѣща. За забѣлѣжанье е обаче фактътъ че тѣ нѣматъ въобще *парвата идея* за изобрѣтѣнието; но подобряватъ, усъвършенствуватъ това което е било вече открито.

— *Състоянието на Везувий*. Везувий сѣ още не може да се успокои. Отъ централния кратеръ излиза димъ и пара; при политѣ на конуса масса отъ пукнатинитѣ, отъ кждѣто истичатъ безчисленни малки вадички отъ свѣтнала лава, които се прѣсичатъ едни съ други и които образуватъ твърдѣ хубава огненна мрѣжа. Най-забѣлѣжителенъ се оказва въ настоящето врѣме онзи фактъ че лавата която е истекла въ Юлий мѣсецъ, още си остава въ горѣще състояние. Сумма туристи сж на дошли въ Неаполъ, за да се искачатъ на Везувий и да се полюбуватъ на интересната гледка.

— *Дълбочината на Тихия океанъ* е била неотколѣ изслѣдвана отъ г. Wharton' a на корабъ „Пингвинъ“ Около Япония, а именно при 23° 00' ю. ш. и при 185° 10' и. д. (като се счита отъ Гринвичкия меридианъ) намѣрено е било едно мѣсто, дълбочината на косто се оказала 8,918 метра т. е. около 9 км. По такъвъ начинъ, изслѣданото мѣсто се оказва, както се вижда, най-дълбокото. Нито въ единъ отъ океанитѣ такава една дълбочина не е била намѣрвана.

— *Новъ способъ, за дезинфекцията на помъщенията*. Споредъ опититѣ на D-r von Riber' a (въ Буда-Пеща) една бутылка аммиакъ разлѣна въ плитки пиетн, турнати на пода, оказватъ убийствени дѣйствия на много бацили: тѣй, напимѣръ, въ течението на 2 часа аммиака убива холернитѣ и тифознитѣ бацили, въ течението на 3 часа — бацилитѣ на Сибирската чума и въ течението на 8 часа — бацилитѣ на дифтерита.

Разбира се, че прѣзъ врѣмето на дѣйствието на аммиака хората трѣбва да излизатъ отъ кѣщи.

— *Върху грамадний телескопъ*. — Крои ся построяването на единъ грамаденъ телескопъ който ще бѣде едно отъ най-интересни-

тѣ произведения съ които ще ся означенува Парижката изложба въ 1900 година. Г-нъ Мотоа, който е направилъ много стѣкла за телескопи за разни обсерватории, сторилъ намѣрение да даде възможность на петъ или шестстотинъ души извѣднѣжъ да видятъ мѣсеца на раздалечъ сто километра отъ тѣхъ, съ помощта на единъ телескопъ 200 крачки дългъ. Прѣдмѣтното лещеобразно стѣкло на този грамаденъ телескопъ ще има единъ диаметръ по-голѣмъ отъ четири крака. То ще бѣде най-голѣмото прѣдмѣтно стѣкло на свѣта. Астрономитѣ казватъ че съ този урядъ може да се види ясно на повърхнината на мѣсеца всѣкъ прѣдмѣтъ който притежава голѣмина колкото Парижката църква Св. Богородица. Ако върви единъ цѣлъ полкъ войници по повърхнината на мѣсеца. движенията на вървящитѣ ще можѣтъ да се слѣдватъ. Ако се случи изригване на единъ отъ многобройнитѣ волкани които се намѣрватъ на спѣтника на земята, зрителитѣ въ залата на Изложбата, дѣто ще бѣде туренъ телескопа, ще иматъ едно чудесно згодно мѣсто за да слѣдватъ всичкитѣ промѣни на това явление. Уредътъ ще бѣде поставенъ хоризонтално. Образа на мѣсеца ще се отразява съ помощта на една огледалена плоскость, която ще има диаметръ 6½ крака и дебелина 12 прѣста. Този телескопъ ще тежи 2,830 оки.

(„Зорница“)

Изъ нашия общественъ Животъ.

Увеличава ли се пиянството у насъ? — По Народното Събрание. — Какъ ще стане прѣмишаванieto на Прѣстолонаслѣдника въ Православието? — Износъ и вносъ въ България прѣзъ 1895 г. — Дивидендъ на Засрахованото Дружество „България“

Увеличава ли се пиянството у насъ? При внасяние въ Народното Събрание законопроектъ противъ публичното пиянство отъ Г-на Министра Гешева се приложила и *Вѣдомость за числото на питейнитѣ заведения въ Княжеството прѣзъ 1894 год., и за пропорцията имъ къмъ кѣжитѣ на населението въ всѣки Окрѣгъ*. Тази вѣдомость говори твърдѣ краснорѣчиво, и дава твърдѣ ясенъ отговоръ на въпроса: Увеличава ли се пиянството у насъ? Отъ тази вѣдомость виждаме, че въ Софийския Окрѣгъ съ 35,900 домакинства и 230,000 население има всичко 2,120 *крѣчми*, и че на *всѣки 17 домакинства се пада по 1 крѣчма*. Послѣ идѣтъ окрѣжитѣ Трънскій, Плѣвенскій, въ които на *всѣки 21 домакинства се пада 1 крѣчма*. Слѣдъ тѣхъ идѣтъ

Кюстендилския Севлиевския съ 1 крѣча на 22 домакинства, Свищовския и Ловченския съ по една крѣча на 25 домакинства, Ломския, Видинския и Бургазския съ 1 крѣча на 26 домакинства, Пловдивския и Ст. Загорския съ 1 крѣча на 28 домакинства, Т. Пазаджишкия и Търновския съ по 1 крѣча за всѣки 29 домакинства, Варненския, Врачанския, Руссенския и Хасковския иматъ по 1 крѣча за 39, 31, 33 и 36 домакинства респективно. На Силистренския Округъ се пада 1 крѣча на 66 домакинства и най-послѣ и най-малко се пада на Шумненския Округъ, 1 крѣча на 74 домакинства. Въ цѣлото Княжество съ 3,300,000 населние има всичко 571,540 (приблизително) домакинства и 20,100 крѣчи, което дава за цѣлото Княжество срѣднѣо число 1 крѣча на всѣка 28 домакинства, или 1 крѣча на 164 души. Това е просто ужасително. До сега повечето отъ насъ сме се лѣгали и приспивали съ надеждата, че сравнително съ околнитѣ намъ народи ний сме народъ трезвенъ; но горнята статистика показва противното. Може би въ Турско врѣме — прѣдъ двадесетъ години да сме били тразвенъ народъ, но сега вече не сме. Войната при другитѣ злини които вѣвсде у насъ, отвори навсѣкждѣ въ нашето отечество широко поле за опустошителството и въ всѣко отношение съсипателно дѣло на *алкохола*. Мнозина ама които и день днешенъ мислятъ че указватъ на положителенъ фактъ, като твърдятъ че у насъ *нѣмало пиянство*, че Българитѣ обичали да си попийнуватъ; но *застрашително пиянство нѣмало въ България*. Тѣй ли е? Нека се взремъ пакъ по-внимателно въ горѣ споменѣтата вѣдомость и ще видимъ че въ Софийския Округъ на 110 души се пада 1 крѣча, въ Плевненския на 126 души, въ Кюстендилския на 133 души, въ Бургазския на 136 души, въ Ловченския на 138 души, въ Сливненския на 138 души, въ Севлиевския на 139 души, въ Свищовския и Пловдивския на 146 души, въ Видинския и Ст. Загорския на 150 души, въ Трънския на 151 души, въ Т. Пазарджишкия на 158 души, въ Търновския на 173 души, въ Врачанския на 186 души, въ Руссенския на 193 души се пада по 1 крѣча. Наистина въ Силистренския Округъ на 358 души и въ Разградския на 385 души се пада по 1 крѣча, и най-послѣ въ Шумненския Округъ на 410 души се пада по 1 крѣча; но трѣбва да се помни

че въ тѣзи окрѣзи Турскиятъ елементъ е още силенъ, което доказва че Турцитѣ сж много по-трѣзвенни отъ Българитѣ; въ главнитѣ градове, обаче, и тѣ сж немалко прѣдадени на *ракъ кефи*, и даже и на винопийство.

Въпрѣки горнитѣ краснорѣчиви и унизителни за нашия народъ факти единъ отъ народнитѣ прѣдставители Г-нъ Таковъ при разискванието което послѣдувало въ Народното Собрание при първото четение на законопроекта за крѣчмарството и публичното пиянство направилъ голѣмо усилие да си затвори очитѣ и да игнорира съвършено тѣзи факти. Между друго той казалъ, че трѣбвало да се докаже че *публично пиянство сжществува, че то е въведено като обичай, като правъ, като порокъ въ народа, и че отъ день на день се развива* (курсива е нашъ.) Ами гдѣ другѣдѣ се развиватъ пияницитѣ ако не въ крѣчмитѣ? Не е ли обичай у нашия народъ, у простолюдието особено при всѣкъ важенъ актъ на живота; въ всѣкъ общественъ и частенъ празникъ да се употребляватъ виното и ракията изобилно? Едно врѣме при визити на именния день обичаятъ бѣше да се дава по едно сладко съ студена вода; сега този много добръ обичай се е замѣстилъ въ нѣкои градове съ даване по една чаша сливовица или рѣкия. Ако единъ чловѣкъ направи най-малко десетъ такива визити въ единъ день и испие десетъ чапки, нѣма ли да се върне у дома си съ *направена* глава за да не кажемъ съвсѣмъ пиянъ?. Чрѣзъ тѣзи и много други обичаи прѣобладавало въ всѣкидневния животъ не се ли вѣввежда пиянството като *правъ, като порокъ въ народа*? Г-нъ Таковъ още казалъ че статистиката въ свѣзка съ законопроекта нищо не доказвала, защото днесъ било аксиома „че пиянството е резултатъ на бѣдността, никога бѣдността не е слѣдствие на пиянството.“ Ако горното противорѣчущо на фактитѣ утвърждение да бѣше истина, тогазъ най-богатитѣ народи, като Англия, Франция и Съединенитѣ Държави трѣбваше да иматъ най-малко пиянство, но въ сжщностъ противното е истина. Трезвенността, въздържанието отъ опивателни пития, когато се усвои отъ една община, единъ градъ, една околия единъ округъ или единъ цѣлъ народъ, безъ друго ще повлияе благотворно и на материалното му благосъстояние. Това може много добрѣ и нагледно да се докаже като двѣ и двѣ четири. Земѣте двѣ общини

поставени въ еднакво благоприятни условия въ икономическо отношение и вий ще видите че оная община ще стои въ всѣко отношение по-горѣ, която усвои принципа на трезвенността — въздържанието отъ всѣкакви опивателни пития. Това се е дѣйствително доказало вече въ онѣзи Държави на Американската Република, въ които запрѣщението на фабрикуване и продаване опивателни пития се е усвоило по законодателенъ редъ. И тъй ний ще намѣримъ че истинската аксиома по отношението на пиянството къмъ бѣдността е тази че *бѣдността е резултатъ на пиянството, а не пиянството резултатъ на бѣдността*. Ний се надѣваме че при второто и третото четение на законопроекта противъ публичното пиянство, Народнитѣ Прѣдставители ще го разискватъ сериозно и всестринно и ще го приематъ както си е, съ намѣрение идущата година да го направятъ даже по-строгъ. Споредъ насъ на кръчмаритѣ не трѣбва да се показва никакво снисхождение защото тѣ съ своитѣ кръчми деморализиратъ и опропастватъ населението.

По Народ. Събрание. Камарата разгледана 15 Ян. въ трето четение наказателния законъ, — единъ монументъ въ законодателната ѝ дѣятелность прѣзъ тази сесия. България има сега единъ лесноразбираемъ, ясенъ либераленъ, модеренъ и отговаряющъ на мѣстнитѣ условия наказателенъ кодексъ. Практиката ще докаже може би неговитѣ недостатъци, както е случая винаги съ нови закони отъ подобенъ обемъ. Но до колкото знаемъ чуждитѣ кодификации, изработения отъ г-на министра-прѣдсѣдателя и сполучливо защищавания отъ него въ камарата законъ принадлежи къмъ най-добритѣ и щастливитѣ отъ тоя родъ. — Народното Събрание има да засѣдава още твърдѣ малко врѣме, около 14 дена, а въ този срокъ то иска да върши още много работа. Както се научаваме, болшинството и правителството възнамѣрявали да разгледватъ още слѣдующитѣ проекти: голѣмия законникъ, законопроектитѣ за златния, еталонъ, за урѣжданието на еснафството, за борбата съ филоксерата, за лотарнитѣ, и за урѣждане на господарскитѣ и чифлишки земи Освѣнъ това щѣли да се приематъ избирателния законопроектъ, и она за чиновницитѣ, или поне, ако врѣмето не допусне това, да се узакони отъ първия проектъ съставътъ на избирател-

нитѣ бюра, а отъ втория — отдѣлтѣ за пенситѣ.

„Бъл. Тър. Вестникъ“.

Какъ ще стане прѣминаването на Прѣсто-наслѣдника въ православие? Вѣстницитѣ винаги говорятъ за православно „кръщение“ на Княза Бориса, което изражение никакъ не е вѣрно. Прѣстонослѣдника ще бѣде само *миропомазанъ*, тъй като българската православна черква признава кръщението, извършено по католически или протестантски обрядъ, — нѣщо което не се признава отъ гръцката патриаршеска черква. Така щото съ Княза Бориса ще има да се извърши само обряда на миропомазанието, което става интъкъ въ българската чеква заедно съ кръщението. Обряда ще се извърши по слѣдующи начинъ: Слѣдъ Божественната литургия, свѣщеннодѣйствующия повиква въсприемницитѣ въ царскитѣ врата, гдѣто послѣднитѣ правятъ колѣнопрѣклонение и свѣщеннодѣйствующия задава на въсприемницитѣ въпроси, на които тѣ отговарятъ въ името на дѣтето. Главниятъ символъ, който има да се исповѣда тукъ, е, че Свѣтлый Духъ произхожда само отъ Бога-Отца, а не и отъ Бога-Сина (*filioque*, както учи католическата черква). Слѣдъ това се помазва съ Св. миро челото, устата, ноздритѣ, ушитѣ, гърдитѣ и рѣцѣтѣ на кръщелника. Св. миро е едно смѣсено съ благоухания масло, което трѣбва да бѣде благословено отъ единъ архiereй и което ни се доставя сега отъ Русия.

Прѣзъ мѣсець Октомврий търговията на България съ чуждитѣ държави се е сключила въ полза на първата т. е., стойността на износа е надминжала онази на вноса. За първитѣ десетъ мѣсеци на годината 1894 вносътъ е билъ 81,134,795 лева, а износътъ 59,177,957; когато въ сщия периодъ въ годината 1895 вноса е билъ 56,786,234 лева, а износа 61,118,422 лева.

Споредъ Руссенския в. *Български Новини*, Българското Застрахователно Дружество „България“ въ Русе щѣло да раздаде тази година по-голѣмъ дивидендъ (дѣлъ) отколкото лани на акционеритѣ си; а Българската Търговска Банка слѣдъ осемъ мѣсечно дѣятелность щѣла да може да раздаде дивидендъ отъ 7 до 8⁰/₀.

Продължение отъ страница 23.

тресе съ отвращение като намѣри дълбокъ снѣгъ още на земята и една топлина въ въздуха която прѣдсказваше топѣние на снѣга и раскалени улици. Той си позволи да се безпокои отъ тѣзи играчки. Той още продължаваше да мисли върхъ картоиграчието си и тѣжкитѣ си загуби които бѣ прѣтърпѣлъ; и колкото повече размишляваше върхъ това толкова повече затруднение намѣрваше за да се освободи отъ смущенията и заплитанията си. Той не бѣше, за това, въ най-доброто расположение когато влѣзна въ прикѣтствието на Генерала да приеме цѣлуватката му, което бѣше обикновения му, начинъ на привѣтствие.

„Добрѣ сте дошли пакъ въ Петербургъ драго момче,“ каза Генерала. Зимата ми се виждаше два пѣти по-дълга безъ васъ. Подобрѣ ли сте и по-усилени ли сте? Вий никакъ не изглеждате добрѣ. Надѣвамъ се че зехте съвѣта ми относително бѣлата Воронцовка. Увѣрявамъ ви че то е само оцетъ. Дръжте се за червеното има кръвъ въ него. Намѣрихте ли Госпожа Воронинъ и Принцеза Гагаринъ? Тѣ сж великолѣпни жени. Какъ е Борисъ Василичъ? Дъщеря му трѣба да е май хубавица сега. „И тѣй нататкъ прѣзъ една вървъ на глупави и праздни питания. Генерала попита за стари приятели, и стари мѣста за развлечения, и за какво е правилъ Владимиръ. Младежа му отговори само на кратко, неговия загриженъ роднина не можѣше да не забѣлѣжи че имаше нѣщо криво съ младежа.

Вѣдете весели, Владимире, вий сте пакъ назадъ, и азъ си мисля че ще имате весела пролѣтъ. Азъ токо що съмъ се завърналъ отъ една вечеринка на Олга Навроцка. Ахъ, тя е жената! Тя питаше за васъ, и какво намѣрение имате въ живота си. Тя се интересува въ васъ, вървайте ме. Тя мислѣше че не трѣбваше да отсъствувате толкова врѣме отъ длъжноститѣ си въ Петербургъ, и че Ялта има влияние да направи хората распуснати. „Валовие, момче мое, ний сме говорили за това и по-напрѣдъ; нека говоримъ пакъ. Тя има милиони. Остава само да я поискате, и тя е ваша.“

„Слушай, чичо, мислите ли наистина че има случай за мене тамъ? Ний сме интимни (сближени), и всичко подобно, въ какъ тѣй тя само ме остава да танцувамъ съ нея, и говори само за най-обикновенни нѣща които кой да е може да ги чуе. Щомъ азъ стана

сериозенъ тя се смѣе, и на врѣменѣ азъ съмъ билъ много съ нея. Азъ съмъ на мнѣние тя се грижи повече за Сергей отъ колкото за мене, ако и да моя уважаемъ и възлюбленъ братъ е такъвъ оселъ щото не може да забѣлѣжи това.“

„Добрѣ, земете съвѣта ми, Валодие, опитайте ржката си и ще спечелите. Вий знаете Френската пословица, идете утре и направете първото посѣщение; идете рано и ще намѣрите случай да сте съ нея на самѣ. Ако играете картитѣ си (кингитѣ си) добрѣ ще спечелите въ всяка игра.“

Азъ имахъ намѣрение да отида утрѣ. Дѣйствително трѣбва да сторя нѣщо. Азъ съмъ задушенъ отъ дългове чийто срокъ за исплащане е миналъ. Азъ не можъ да дишамъ. Евреи и Христиани, Ерменци и Татари всички сж ме нападнали изеднѣжъ; и тоя чапкънинъ Ханмъ — мисля че вий знаете че той е отворилъ една сарафчийска кантора въ Кневъ? — заплашваме да ме обяви публично ако не му платя двѣ хиляди рубли изеднѣжъ сега. Прѣдполагамъ че е безполезно да се потруда да зема нѣщо отъ васъ.“

Нищо никакво не можѣшъ да земешъ отъ мене, драго момче; съжалявамъ много. Азъ съмъ съвсѣмъ пометенъ. Да, идете подоборѣ и мислѣте върхъ това. Не дѣйте се okayва и оплаква прѣдъ нея, въ вършетете работата си дързновено. Прѣзѣмете външнитѣ укрѣпления съ силно и бързо нападение, момче мое, главната крѣпостъ нѣма да остане не прѣвзѣта ни за минута. Богъ да ви благослови! Лека нощъ, Лека нощъ! „Генерала почна пакъ да чете смѣшния Френски романъ който въ единъ часъ врѣме цѣлѣше да размѣни молитвенника, Владимиръ отиде у дома да мисли.

Той извърши доста размишление прѣзъ нощта. Графинята Олга и милионитѣ ѣ отъ началото държѣхъ първо мѣсто въ ума му, и той мислѣше че даже и безъ милионитѣ ѣ тя бѣше доста далечъ отъ него. Сергей имаше случай тамъ, мислѣше той. Пакъ, чичо му бѣше хитъръ старецъ, и знаеше всичко за женитѣ. Така знаеше и самъ той поне така си разсуждаваше. И тогава той, мислѣше за приятнитѣ свѣтли дни, които той бѣ прѣкаралъ въ Ялта, и приятната малка вечеря, и червено бѣлата Воронцовка, и болнитѣ жени които го очеровахъ. И послѣ мислитѣ му се заскитахъ къмъ Славо, ако и да той се сплеше да ги държи върхъ Олга На-

връзка, или пакъ върхъ удоволствията на Ялта. Той даже прѣдпочте да мисли за Еврейна кредиторъ който го заплашваше съ публикуване. Нъ той всякога неволно щѣше да се заслушва къмъ Славо, и къмъ къщата на канкцията. Той усѣти че мъжнотия се виеше, и зрака на момичето го прѣслѣдваше и строгитѣ навѣсени очи на баща ѝ го прѣслѣдвахъ, и лицето на младия Щундистъ проповѣдникъ който, той мислѣше любяше момичето го прѣслѣдвахъ.

Нощта бѣше много безпокойна, пълна съ страшни видѣния които той не можѣше да прогони. Ахъ, това момиче! Ако само да можѣше да я испѣди отъ ума си. Нъ тя бѣше тамъ когато той стана на идущия день, зрака ѝ (образа ѝ) виждаше се да е запечатенъ съ страшно и не изгладимо впечатление на мозъка му. Той се чудѣше да ли имаше такива нѣща като прѣдудвѣдумления или прѣдчувствия.

Пакъ той се облѣче въ най-новата си униформа, и трѣгна да посѣти Графинята, и ако случая му се прѣдставѣше да почне настѣпателното нападение което споредъ Генерала щѣше да се свърши съ скоро предаване на сърдцето ѝ и на милионитѣ ѝ. Той се прие съ най-голяма сърдечностъ, защото Графинята го обичаше като чловѣкъ отъ свѣта който всякога бѣше великолѣпенъ и интелигентенъ, и който можѣше да говори разумно, понѣкогашъ дълбоко, върхъ разповидни интересни прѣдмети. Тя знаѣше малко или нищо не знаѣше за тъмната страна на характера му, за неговата нравственна подлостъ, за нѣщата които за чернявахъ честта му.

Ако тя угаждаше нѣщо никакъ не го изявяваше и по-всяко видимо явяние бѣше повече отъ радостна да го види.

„Що, Владимиръ Алексичъ, вий ли сте? Ний сме се надѣвали за васъ отъ толкова врѣме. Надѣвамъ се че сте по-добрѣ съ здраието си?“

Владимиръ всякога се възползуваше съ своето си не до тамъ добро здравие когато имаше да върши работа съ жени. Той мислѣше че тѣ се повече интересувахъ въ него когато мисляхъ че той не е добрѣ. Чловѣкъ съ слабо здравие, а пакъ да се жертвува на длъжността и на службата на Царя — това бѣше неговата идея, и тя се поддържаше отъ повечето отъ приятелитѣ му отъ женския полъ.

„Да, благодаря, азъ се чувствавамъ много по-силенъ. Морския въздухъ ме съживи слѣдъ трудната ми работа на миналото лѣто. Нъ много искахъ да се завърна. Азъ всякога чувствавамъ че когато отсъствамъ отъ дома приятелитѣ ми има опасностъ че може да ме забравятъ.“

„Съ това вий злѣ прѣпорѣчвате себе си Владимиръ Алексичъ.“

„Да, Графино, азъ зная, нъ чувствавамъ че приятелството е нѣщо което иска подканяние и храниение. Отсъствието го изгладнява и омършавява. Може да има исключения другояче вий не щѣхте да клатите главата си въ несъгласяване съ думитѣ ми. Зная добрѣ, Графино, че вий не сте такава приятелка щото днесъ да сте топли а утрѣ студени. Вий сте толкова истина щото всяко нѣщо и всякой който дохожда въ съприкосновение съ васъ освятенъ и пречистенъ става.“

„Що, Владимиръ Алексичъ, за чудо вий наченвате да зимате нѣщата по единъ най-сериозенъ начинъ. Нъ вий пакъ ще се разболѣете ако правите това. Клѣтия Полковникъ Пѣвцовъ ми каза снощи че той е много пълненъ и силенъ защото не се грижи за нищо.“

„Графино, азъ съмъ сериозенъ днесъ. Дошелъ съмъ толкова рано защото искамъ да говоря съ васъ на самѣ. Азъ ви познавамъ отъ много години, и всякой день що минава прави ме да чувствавамъ че трѣба да ви зная по-добрѣ. Азъ ви любя Графино, азъ ви любя съ всичкото си сърдце. Простете ме, зная че не заслужвамъ за една дума или за единъ погледъ отъ васъ; нъ азъ ще се труда — ще се труда — Ольга Павловна, да стана по добрѣ чловѣкъ, и ще напусна вѣтхия си животъ и ще посвятя себе си на васъ. Азъ ще —“

„Спрете, спрете,“ пресече го Графинята съ смѣхъ. „Това изявление не ли е май ново и внезапно? Не ли е по-добрѣ да промѣнимъ прѣдмета? Мислили ли сте на истина върхъ това нѣщо за дълго врѣме? Азъ трѣба да си кажа че вий сте чудесно успѣли въ приструванието си на любовъ. Да ли морския въздухъ е отговоренъ за вашето чудесно слово?“

„Графино, защо ми се смѣете?“

„Смѣя ви се Владимиръ Алексичъ, защото сте тѣй занимателни (смѣшни). Сега не дѣйте се труда да ме заслѣпявате чрѣзъ

отказание. Нека говоря азъ, моля. Вий не ме любете — ако ме любите това трѣбва да е станало твърдѣ внезапно, и вий трѣбва да мислите върхъ това пакъ. Азъ не ви любя и нѣма да се ожена за васъ до дѣто не ви любя. Азъ смѣя да кажа че вий сте доста добръ и способенъ чловѣкъ, нъ нѣкакъ си Владимиръ Алексичъ вий не отговаряте на моя идеалъ като какъвъ трѣбва да е моя съпругъ. Помнѣте това, азъ съмъ мислила да се ожена повторно.“

„Може би вий ще ми кажѣте какво е това което ми недостига или липсува. Ако само да знахъ азъ щѣхъ да работя както робъ да го постигна.“

Добрѣ, Владимиръ Алексичъ, азъ зная повече за васъ отъ колкото вий мислите. Не се стрескайте тѣй. Азъ нѣма никому да кажа; даже и на васъ нѣма да ви кажа. Вий искате да знаѣте какво ви липсува. Азъ и това даже нѣма да кажа; нъ ще ви явя какво онзи особенъ чловѣкъ трѣба да има и какъвъ трѣбва да бѣде който добие съгласието ми да му стана съпруга.

Владимиръ Алексичъ, той трѣба да е чловѣкъ. Знаете ли какво значи това? Не само да е отъ мъжкия полъ, помнѣте, нъ чловѣкъ. Той трѣба да е великъ, якъ, щедъръ; единъ благороденъ, крѣпкъ, щедъръ войникъ и слуга на нашия Царъ и на нашата бащиния Щедъръ и истиненъ той трѣба да бѣде, Владимиръ Алексичъ. Азъ всякога познавамъ истинния чловѣкъ когато го виждамъ. Не дѣйте изглежда тѣй печални (помрачени), приятелю; азъ не казвамъ че вий не сте истиненъ. Послѣ съпруга ми трѣба да е себепожертвувателенъ, да е доброволенъ да пожертвува себе си. почивката си, спокойствието си, изобилията си зарадъ другитѣ. И той трѣба да има силата да ме направи онова което е самъ той. Азъ бихъ прѣдпочтела да умра, Владимиръ Алексичъ, отъ колкото да имамъ единъ съпругъ който ще ме смѣкни на неговото състояние (равнище). Той трѣба да ме повдигне на по-високото си състояние. И тѣй трѣбва да ме подкрѣпя въ живота ми, и трѣбва да съчувствува съ мене, и ако той е такъвъ чловѣкъ азъ ще го любя — охъ, ще го любя както — както — както никой чловѣкъ не се е любилъ понапрѣдъ.“

Владимиръ стана блѣденъ и мълчеливъ, и той седѣше наскърбенъ (помраченъ) като наблюдаваше килима и нервозно гладѣше

дрѣжката на шапката си. Графинята бѣше зачервенѣла, прочитѣ ѝ свѣткажъ съ великолѣпна свѣтлина. Тя стана на позетѣ си.

Съпруга за когото азъ ще се ожена Владимиръ Алексичъ трѣбва да люби чловѣцитѣ — бѣднитѣ, притѣсненитѣ чловѣци. Въ сърдцето си той ще ги нарича братия и сестри. Чуete ли музика въ думитѣ Братия и Сестри? Азъ чуя и така трѣба и съпруга ми да чува. Той ще се запознае съ чловѣцитѣ, ще ги обича страстно и ще се гордѣе съ тѣхъ. Да, вѣнъ отъ отечеството той ще бѣде великъ войникъ и ще се бие вѣрно и щедро за отечеството си, нъ когато борбата се свърши ще дойде у дома тѣй чловѣколюбивъ и благъ щото и дѣцата ще се стичатъ около му. Владимиръ Алексичъ, вий сте живѣли съ години врѣме въ Славо. Азъ зная Славо твърдѣ добръ. Вий знаете колко често азъ прѣминувамъ отъ Красная Балка. Направили ли сте хората тамъ да ви обичатъ? Обичате ли вий тѣхъ? Онеправдали ли сѣ ви въ нѣщо? Онеправдали ли сте ги въ нѣщо?“

Владимиръ стана и лицето му стана поблѣднѣло. Графино, какво искате да кажете? Да съмъ сторилъ онеправдание? Не, положително не. Азъ не съмъ ги онеправдалъ. „Какво онеправдание?“ Гласа му стана пресипналъ, и той отправяше прочитѣ си надалечъ отъ лучезарното лице което бѣше прѣдъ него.

„Добрѣ, Владимиръ Алексичъ, вий знайте по добръ. Нъ вий имате нѣкои отъ най благороднитѣ хора въ свѣта въ Славо. Знаѣте ли младия Кулменко? Не?“

„Азъ свѣдамъ го познавамъ отъ далечъ даже,“ изговори Владимиръ.

Добрѣ, азъ ще оставя това. Какво кавахъ? Да, моя съпругъ ще го счита за честъ да се познава съ чловѣци като Кулменко и неговите приятели, хора които, смѣя да кажа вий отъ сърдце прѣзирате. И той трѣба да съчувствува съ тѣхъ, и да имъ помага, и да ги защитава. Ето звѣнца бие, и това значи посѣтители. Само една послѣдня дума. Никакъ не изговаряйте ни дума прѣдъ мене за любовь до като вий усѣтите въ сърдцето си че сте по-добръ чловѣкъ, по истинемъ чловѣкъ, и пощедъръ чловѣкъ, като любите братията си и сестритѣ си както самага себе си. Когато вий съзнавате въ себе си нѣщо подобно на това, и ако вий усѣщате тогава така както казвате че усѣщате сега, елате при мене и ще говоримъ по тѣзи вѣща заедно съ васъ.

Тя си подаде ржката за раздѣление и Владимиръ я хванъ, като подигна възмутенитѣ си очи момелтално къмъ лицето и. Той се поклони и досегна прѣститѣ ѝ съ устнитѣ си.

(Край на IV Глава)

ЕДНА БАЩИНА ЗАПОВѢДЪ.

Мнозина отъ младитѣ ни читатели знайтъ нѣщо за Ханибала, великия военачалникъ, синъ на Хамилкара Картагенския главатаръ. Историята ни казва, че когато Римлянитѣ имали война съ Галитѣ въ Западна Италия, въ сѣщото врѣме Картагенянитѣ подъ главатарството на Хамилкара завоювали Южна Испания съ богатитѣ и сребърни рудници. Въ това врѣме, Ханибалъ деветъ годишниятъ синъ на Хамилкара помолилъ баща си да го заведе съ себе си въ Испанския походъ, и баща му склонилъ. Но Хамилкаръ завелъ сина си прѣдъ жертвенника и го накаралъ да му се закълне, че прѣзъ всичкия си животъ ще бѣде неприятелъ на Римлянитѣ. Ханибалъ се заклѣлъ и послѣ устоялъ до край на клѣтвата си, като билъ най-непримиримъ врагъ на Римлянитѣ. Хамилкаръ знаеше бѣдѣщитѣ врагове на сина си, за това му даде такава важна заповѣдъ, която стапа отпослѣ девизата на живота му — да се бие съ враговетѣ си до край, за да запази отечеството си. Младий читателю, тебѣ ти е дадена една бащина заповѣдъ, която трѣбва да упазитъ прѣзъ всичкия си животъ, другоаче ти съвсѣмъ си изгубенъ. Твой Небесенъ баща, който знае неприятелитѣ на душата ти, днесъ заповѣдва, чрѣзъ своето Слово като казва: „Бѣдѣте трѣзвени, добри; защото съперника ви диявола като лъвъ рикае и обхожда да търси кого да погълне, комуто се съпротивѣте, стоящи твърди въ вѣрата“ I Петр. 5;8. Тойзи вѣкъ е вѣкъ на развитието и напредѣкъ, но той е и вѣкъ на много развратъ. Той се прѣдставя прѣдъ очитѣ ни твърдѣ лѣстиво съ всичкия си блясъкъ. Учението, славата, почетѣта, роскошѣтъ, пиянството, комарджилѣкътъ билиардото, таблитѣ, театрата, баловетѣ, кафенетата, крѣчмитѣ, шантанитѣ, публичнитѣ домове и много други гибелни заведениа, сѣ настоящитѣ и бѣдѣщи твои неприятели, който, като лѣвовѣе сѣ те обкружили отъ всяка страна, готови да те погубятъ тѣлесно и душевно. Тѣ сѣ неприятели по-силни отъ Ханибаловитѣ.

Младежо! Ти днесъ почнувашъ единъ важенъ походъ. Прѣдъ тѣбе се прѣдставятъ горнитѣ неприятели, по-силни отъ Голията „съ сулицы и копие“, а ти си слабъ и безпомощенъ и не ще можешъ нищо да сторитъ съ своитѣ си сили. Но има една надѣжда за сполука и тя е тѣзи: Слушай Заповѣдѣта на твоя Небесенъ баща. Застани днесъ прѣдъ жертвеника и обѣщай Му ся, че прѣзъ всичкия си животъ ще се биешъ съ тѣзи неприятели, и никога нѣма да си починешъ или да направишъ договоръ за миръ съ тѣхъ. Ако Ханибалъ слѣдвалъ да побѣждава Римлянитѣ и тогава, когато баща му умрѣ и не можеше да му помага и да го насърчава, то колко повече ти ще побѣждавашъ, когато твой баща, Богъ, е всякога живъ да ти помага? За това на Него глѣдай всякога. Не излѣзвай никога противъ неприятелитѣ си въ свое име, нито употрѣблявай свои оръжия, защото нѣма да побѣдишъ: но казвай като Давида: „Ти идишъ противъ мене съ мечъ копие и сулица, а азъ иджъ противъ тебе съ името на Господа Саваота, Бога на Израйлявитѣ войнства.“ I Цар. 18;45. И ако слѣдвашъ до край така, ти непременно ще побѣдишъ. Прочее, почни боя отъ днесъ, не ся бави, само глѣдай да избѣгвашъ по възможности искушенията на неприятеля. Направи такова рѣшение, че никога нѣма да влизашъ въ крѣчи или да похванешъ чапата осянъ отъ нужда, никога нѣма да пипашъ таблитѣ, картитѣ и щеката на билиардото; и никоганѣма да влѣзвашъ въ шантанитѣ и други развратни мѣста, когато примамватъ и заличатъ въ вѣчна погибелъ хиляди и милиони младежи. Помни че тамъ хиляди сѣ паднали смъртно ранени, като сѣ изгубили отечество, пари, стоки, кѣщи, жени, дѣца, здравие, животъ, а още и душата си. Младежо! Като знаешъ това, слушай заповѣдѣта бащина си, слѣдай борбата на живота си неуморимо и успѣхътъ е твой. Но „само бди крѣпкъ и твърде мъжественъ.“ Иис. Нов. 1;7.

Ив. Тодоровъ.

Единъ ясенъ погледъ на Исуса е това отъ което всѣкой грѣшникъ се нуждае за да почувствува грѣха си и да се покае. Проповѣданието, което докарва въ умление корави сѣрдца, е проповѣданието на Христа — проповѣдание на крѣста. То убива грѣха и донася на кюащия ся грѣшникъ новъ животъ. Нека всѣкой вѣрующъ въ Христа да се рѣши да проповѣда Христа распятаго.